

Maria van Heeswijk gaat in haar werk nog redelijk vriendelijk met Vuurland om.

Van Heeswijk benadert Vuurland met respect

Schapen. Die moeten er zijn - veel zelfs - maar die zie je niet. Wat je wel ziet is kou. Zo'n kou die door je kleding raast, met dank aan de loeiende wind. En kou die het onmogelijk maakt om te schilderen.

Maria van Heeswijk schilderde niet daar, op Vuurland, maar wel hier, in Eindhoven. Veel schilderijen heeft ze gemaakt, op linnen en board. Schilderijen van haar indrukwekkende reis naar de meest zuidelijke punt van Latijns-Amerika. Vuurland dus, en dan vooral de Straat van Magellaan en Kaap Horn, en daarmee legt ze een direct verband tussen haar reis dit jaar en die van Charles Darwin in 1832; onder meer tijdens die reis deed hij ideeën op voor zijn publicatie 'The origin of species', de grondslag voor de evolutietheorie. Van Heeswijk (Eindhoven, 1954) toont in de Cacaoafabriek niet alleen schilderijen die met Vuurland te maken hebben; er is ook wat ouder werk te zien en in de kelder wordt een 15 minuten durende film gedraaid. Een film met came-

Maria van Heeswijk, 'Vuurland'. Schilderijen en film. De Nederlandsche Cacaoafabriek, Engelsaweg 1b, Helmond. Open: wo 1/m zo van 13-17 uur. Tot en met 17 november. Publicatie: kunstenaarsboek, twee delen, door Rob Schoonen

rawerk van partner Dick Verdult en die werpt een verbazingwekkende blik op Vuurland. Het is er koud; besneeuwde toppen zie je, rotsformaties, gletsjers en beukende golven. En steeds maar weer huilt die wind. Als je het al niet koud had na het bekijken van de doeken, dan krijg je het hier wel... Het is een soort van Schotland op een regenachtige dag in de winter en dan een factor drie erger. Geen wonder dat je er niet kunt schilderen.

De kunstenaar toont zich echter redelijk vriendelijk in haar schilderijen. Waar de film je confronteert met een vaalgrijze, staalblauwe wereld, penseelt Van Heeswijk zo af en toe toch wat aardse kleuren. Je

ziet warempel hier en daar wat donkerbruin, of zware okers of rode tinten. En daarnaast uiteraard veel grijzen en paarse tonen. Opvallend is dat vrijwel alle doeken vanaf eenzelfde afstand tot het land zijn genomen. Foto's, genomen vanaf de boot, hebben waarschijnlijk gediend als referentiepunt. Slechts een aantal doeken is op (Vuur)land zelf gemaakt. Die 'afstand' tot het onderwerp geeft goed weer hoe respectvol Van Heeswijk haar onderwerp heeft benaderd.

Dat doet ze eveneens in het kunstenaarsboek dat ze voor deze presentatie heeft gemaakt. Dat boek bestaat uit twee delen: een deel bevat afbeeldingen van de schilderijen en een plattegrond van Vuurland; het tweede deel is een dagboek van de reis. Elke bundel wordt door Van Heeswijk met de hand geschreven. De oplage is zeer beperkt: vijftig exemplaren. Het maakt deze presentatie tot een heel persoonlijke en bijzondere ervaring. En die schapen: die was ik allang vergeten.